

Откривење Исуса Христа — број седамнаест

Буђење сувих костију: позив на чистоту и веру у време ишчекивања

Jeff Pippenger

2023-11-17

Сuve кости које леже мртве на улици, које чују „глас“ онога који виче у пустињи, чине то зато што је дошао Утешитељ, у испуњењу Исусовог обећања да ће га послати. У првом разочарању милерита, милерити су дошли до разумевања да се налазе у времену одлагања из приче о девицама.

„Разочарани су из Библије увидели да се налазе у времену одлагања и да морају стрпљиво чекати испуњење виђења. Исти докази који су их навели да очекују свога Господа 1843. године, навели су их да га очекују и 1844. године.” *Spiritual Gifts, volume 1, 153.*

Они који су били предсказани Милеритима понављају искуство првог разочарања, и када то чине, морају разумети да су и они у времену закашњења из приче о девицама. Једино утицај Утешитеља омогућава им да увиде ову истину. То препознавање, изазвано Утешитељем, представљено је првим пророштвом које је Језекиљу било наложено да објави долини сувих, мртвих костију.

И опет ми рече: Пророкуј овим костима, и реци им: О сухе кости, чујте реч Господњу. Овако говори Господ Бог овим костима: Ево, учинићу да дух уђе у вас, и оживећете; и ставићу на вас жиле, и пустићу да на вас нарасте месо, и покрићу вас кожом, и удахнућу у вас дух, и оживећете; и познаћете да сам ја Господ. Тада пророковах како ми беше заповеђено; и док пророковах, настаде шум, и гле, потрес, и кости се састављаху, свака кост са својом кости. И кад погледах, гле, жиле и месо нарастоше на њима, и кожа их покри одозго; али духа не беше у њима. Језекиљ 37:4–8.

„Бука“ представља Светога Духа. У том тренутку девојке треба да препознају да се налазе у времену одлагања. Библијска упутства о томе шта разочарани морају чинити када препознају да се налазе у времену одлагања обилна су. Јеремија учи да се никада не смеју вратити у „збор подсмевача“, који је у поруци Филадельфији синагога Сатанина. Они такође морају одвојити драгоцену од ништавног. Драгоцену, насупрот ништавном, има двојако значење.

Пре више година сам за себе научио ово пророчко разликовање, када сам применио сан Вилијама Милера. Исправно сам одредио да драгуљи представљају истине Божје речи, а лажни драгуљи искварене науке. Потом ми је указано да је и Џејмс Вајт начинио примену сна Вилијама Милера, и да је у својој примени драгуље поистоветио са Божјим верним народом, а лажне драгуље са лажним исповедницима истине. Када сам истражио чему је Џејмс Вајт поучавао у вези са тим сном, схватио сам да смо обојица били у праву. Драгуљи могу представљати Божје верне, а подметнути драгуљи неверне, али драгуљи такође могу

представљати истине Божје речи, а подметнути драгуљи могу бити лажне науке. Џејмс Вајт је применио Милеров сан на историју у којој је тада живео, а ја сам том сну приступио као историји последњих дана. Заједно, те две примене показују да људи постају оно у шта верују, и ако изаберу да се држе погрешних наука, биће пометени кроз прозор од стране човека са четком за прашину, заједно са наукама са којима су се повезали. Ми смо оно што једемо.

Када разочарани увиде да се налазе у времену оклевања, према Јеремији треба да одвоје драгоцено од безвреднога.

„Како то да људи који ратују против Божје владавине долазе у посед мудрости коју понекад показују? Сам Сатана био је васпитаван у небеским дворовима, и он има познање и добра и зла. Он меша драгоцено с ништавним, и то је оно што му даје силу да вара. Али зато што се Сатана заоденуо хаљинама небеске светлости, хоћемо ли га примити као анђела светлости? Кушач има своје оруђе, васпитано према његовим методама, надахнуто његовим духом и прилагођено његовом делу. Хоћемо ли сарађивати с њима? Хоћемо ли примити дела његових оруђа као неопходна за стицање образовања?“ Ministry of Healing, 440.

Драгоцено и безвредно представља истину и заблуду. То такође представља две класе људи.

„Ипак, чврст темељ Божји стоји, имајући овај печат: Господ познаје оне који су Његови. И: нека се од неправде уклони свако ко призива име Христово. А у великом дому нема само златних и сребрних судова, него и дрвених и земљаних; и једни су за част, а други за срамоту.“ „Велики дом“ представља Цркву. У Цркви ће се наћи и ништавни као и драгоцени. Мрежа бачена у море сакупља и добре и рђаве. Review and Herald, February 5, 1901.

Јеремији је било наложено да, ако се врати, треба да се одвоји од лудих девојака, а такође мора да се одвоји и од погрешних учења лудих девојака. Сто четрдесет и четири хиљаде су они који долазе у савршено јединство. Јеремија представља дело које они који су позвани да буду запечаћени Језекиљевом другом поруком о четири ветра морају извршити, ако треба да буду Божја „уста“ када виђење проговори. Виђење је проговорило у милеритској историји када је суд дошао, и оно говори у историји сто четрдесет и четири хиљаде када звер из земље проговори и када дође суд трећег тешкоћа. Тада они који су извршили дело означено Јеремијом бивају уздигнути као Божји стражари.

Када Господ пошаље Утешитеља да пробуди разочаране из њихове смрти, Он указује на дело очишћења које они морају извршити ако треба да буду Његови гласници у кризи недељног закона. Исаија је сагласан са Јеремијиним саветом.

Како су красне по горама ноге онога који доноси добре гласе, који оглашује мир; који доноси добре гласе о добру, који оглашује спасење; који говори Сиону: Бог твој царује! Стражари твоји подигнуће глас, заједно ће певати; јер ће гледати очи у очи када Господ опет доведе Сион. Провалите у радост, певајте заједно, пустоши јерусалимске: јер је Господ утешио народ свој, искупио је Јерусалим. Исаија 52:7–9.

Они који „доносе добру вест“ и који „објављују мир и спасење“ подижу „своје гласове заједно“, јер ће „гледати очи у очи“.

„Још неколико других било ми је показано како придружују свој утицај онима које сам поменула, и заједно чине све што могу да одврате од тела и изазову пометњу; а њихов утицај доводи истину Божју на рђав глас. Исус и свети анђели подижу и уједињују Божји народ у једну веру, да би сви имали једну мисао и један суд. И док се доводе у јединство вере, да би једнодушно сагледавали свечане, важне истине за ово време, Сотона ради да се успротиви њиховом напредовању. Исус делује кроз своја оруђа да сабере и уједини. Сотона делује кроз своја оруђа да расеје и раздели. ‘Јер, ево, ја ћу заповедити, и протрешћу дом Израилев међу свим народима, као што се жито протреса у ситу, али ни најмање зрно неће пасти на земљу.’“

„Бог сада испитује и куша свој народ. Карактер се изграђује. Анђели одмеравају моралну вредност и верно бележе сва дела синова човечјих. Међу онима који исповедају да су Божји народ налазе се покварена срца; али ће бити испитани и окушани. Тај Бог, који чита срца свакога, изнеће на видело скривене ствари таме тамо где се оне често најмање подозревају, да би се уклонили каменови спотицања који су ометали напредак истине, и да би Бог имао чист и свет народ да објављује Његове уредбе и судове.

„Poglavar našega spasenja vodi svoj narod korak po korak, čisteći ga i osposobljavajući ga za preobraženje, a za sobom ostavlja one koji su skloni da se odvoje od tela, koji nisu voljni da budu vođeni i koji su zadovoljni svojom sopstvenom pravednošću. ‘Ako je dakle videlo koje je u tebi tama, a kolika je tek tama!’ Nijedna veća obmana ne može zavesti ljudski um od one koja navodi ljude da neguju duh samopouzdanja, da veruju da su u pravu i u svetlosti, dok se odvajaju od Božjeg naroda, a njihova negovana svetlost jeste tama.” Testimonies, volume 1, 332, 333.

Израз „доноси добру вест“ понавља се два пута у одломку из Исаије да би се указала историја Поноћног поклича, као што то чине и стихови који воде ка Исајином опису јединства које се остварује када се драгоцено одвоји од ништавног.

Пробуди се, пробуди се; обуци силу своју, о Сионе; обуци хаљине своје красне, о Јерусалиме, свети граде; јер одсада неће више улазити у тебе необрезани и нечисти. Отреси прах са себе; устани и седи, о Јерусалиме; ослободи се окова са врата свога, о заробљена кћери Сионска. Исаија 52:1, 2.

Јеремија представља оне у првом разочарању који препознају да се налазе у времену одлагања. Исаија заповеда тим истим особама да се „пробуде, пробуде“. Они се буде и најзад доспевају до тачке у којој више неће бити ни необрезаних ни нечистих у Божјој цркви, јер ће извршити дело одвајања драгоценога од ништавнога. „Господ би желео да Његова црква буде очишћена, пре него што Његови судови још изразитије падну на свет.“

„Убрзано се приближавамо завршетку историје ове земље. Крај је веома близу, много ближе него што многи претпостављају, и осећам терет да нашем народу нагласим неопходност да усрдно тражи Господа. Многи спавају, и шта се може рећи да би се

пробудили из свога телесног дремежа? Господ жели да Његова црква буде очишћена пре него што Његови судови још видљивије падну на свет.“

„Ко ће поднети дан Његовог доласка? и ко ће опстати кад се Он јави? јер је Он као огањ топиочев, и као лужина белилцева; и седеће као онај који топи и пречишћава сребро; и очистиће синове Левијеве, и пречистиће их као злато и сребро, да би приносили Господу принос у праведности.“

„Христос ће уклонити сваки претенциозни огртач. Никакво мешање истинитог са лажним не може Га обманути. „Он је као огањ топионичарски“, одвајајући драгоцену од безвредног, троску од злата.

„Као и Левити, Божји изабрани народ издвојен је од Њега за Његово посебно дело. Сваки прави хришћанин носи свештеничка обележја. Њему је указана част светом одговорношћу да свету представља карактер свога небеског Оца. Он треба добро да пази на речи: ‘Будите ви, дакле, савршени, као што је савршен Отац ваш који је на небесима.’“

„А вама који се бојите имена мојега огрануће Сунце правде, и здравље ће бити на зрацима његовим; и излазићете и расти као телад из оборâ. И газићете безбожнике, јер ће они бити пепео под табанима ногу ваших у дан кад ово учиним, вели Господ над војскама.

„Сетите се закона Мојсија, слуге мојега, који му заповедих на Хориву за свега Израиља, са уредбама и судовима. Ево, ја ћу вам послати Илију пророка пре него што дође велики и страшни дан Господњи; и он ће обратити срце отаца ка деци, и срце деце ка њиховим оцима, да не дођем и не ударим земљу проклетством.“ Review and Herald, November 8, 1906.

Они који се држе лажних учења биће одвојени у историји која почиње са „гласом“ који виче у пустињи. Они који одбијају да допусте стваралачкој сили Божјој да произведе лично посвећено искуство, биће одвојени од „злата“ у историји која почиње са „гласом“ који виче у пустињи. Они ће остати као Лаодикејци, управо на тачки на којој Лаодикеја прелази у Филадельфију.

Дело одвајања драгосенога од безвреднога готово је у потпуности дело весника завета, који изненада долази да очисти синове Левијеве, али и ми морамо учествовати.

Зато, љубљени моји, као што сте свагда били послушни, не само кад сам био присутан, него сада још много више у мом одсуству, са страхом и трепетом градите своје спасење. Јер је Бог онај који чини у вама и да хоћете и да творите по Његовој благој вољи. Све чините без гунђања и двоумљења, да budete без мане и безазлени, деца Божја без прекора, усред рода изопаченог и поквареног, међу којима светлите као видела у свету. Филиплџанима 2:12–15.

Јеремији је било речено да одвоји драгоцену од ништавнога ако жели да буде Божји говорник у предстојећем суду. Чињеница да је Јеремија слушао Божји савет упућен њему

показивала је да је присуство Утешитеља већ било доступно, ако би изабрао да прихвати то дело.

„Дело стицања спасења јесте дело суделовања, заједничко деловање. Треба да постоји сарадња између Бога и грешника који се каје. То је неопходно за обликовање исправних начела у карактеру. Човек треба озбиљно да се труди да савлада оно што га спречава да достигне савршенство. Али за успех је у потпуности зависан од Бога. Сам по себи, људски напор није довољан. Без помоћи божанске силе не користи ништа. Бог делује и човек делује. Отпор искушењу мора доћи од човека, који своју силу мора црпети од Бога. С једне стране су бесконачна мудрост, саосећање и сила; с друге — слабост, грешност, потпуна беспомоћност.

„Бог жели да овладамо собом. Али нам не може помоћи без нашег пристанка и сарадње. Божански Дух делује кроз силе и способности дате човеку. Сами од себе нисмо у стању да своје намере, жеље и склоности доведемо у склад са Божјом вољом; али ако смо ‚вољни да будемо учињени вољнима‘, Спаситељ ће то извршити за нас, ‚Обарајући маштања и сваку охолост која се подиже против познања Бога, и заробљавајући сваку мисао на послушност Христу.‘ 2. Коринћанима 10:5.“ Дела апостолска, 482.

Три и по дана из Откривења једанаест, када суве кости леже мртве на улици, јесте симбол „пустиње“, а „пустиња“ представља „седам времена“ из Левитске двадесет шест. На крају расејања од три и по дана, они који су позвани да буду међу сто четрдесет и четири хиљаде треба да се „пробуде“ и „стресу прах“. Сестра Вајт каже: „Господ би хтео да Његова црква буде очишћена пре него што Његови судови на изразитији начин падну на свет.“

У вези са „очишћеном црквом“ она указује на Јеремијин процес раздвајања, којим се „драгоцено одваја од ништавног“. Она то такође повезује са трећим поглављем Малахије, где весник припрема пут Веснику савеза. Весник који припрема пут јесте Исаијин „глас који виче у пустињи“. Весник савеза је Христос, који се припрема да ступи у савез са сто четрдесет и четири хиљаде, који су „као“ „Левити“, „одвојени од Њега за Његово посебно дело“. Потом их она поистовећује са свештеницима и наводи Исуса, који каже: „Будите дакле савршени, као што је савршен Отац ваш небески.“

Постоји процес очишћења који је означен на крају периода одуговлачења, јер Господ има посебно дело које сто четрдесет и четири хиљаде треба да изврше, и Он ће имати очишћену цркву пре него што „Његови судови почну изразитије да падају на свет“. Његови судови су већ у свету, али при недељном закону „Божји разорни судови“ почињу да падају.

Ти судови су „време милости за оне који никада нису познали истину“. Али у тим судовима нема милости за оне који не би ступили у неопходан процес очишћења. „Судови“, који „падају нарочитије“, означавају судове који су знаци. Они представљају сигнал, а Свети Дух користи хаос и пометњу настале тим судовима да означи разлику између оних који држе „лажни дан одмора“ и оних који „савесно држе суботу Господњу“, јер је то једини начин да „свет буде упозорен“. Судови који су знаци јесу позадина коју Свети Дух користи да Божју децу, која су још у Вавилону, упуту да препознају заставу сто четрдесет и четири хиљаде.

Али сестра Вајт не упућује само на треће поглавље Малахије; она такође укључује и завршне стихове четвртог поглавља књиге пророка Малахије и још једном указује на „глас“ који је требало да припреми пут за весника завета. Ти завршни стихови не говоре о припреми за весника завета; они говоре о сећању на Мојсијев закон и о обраћању срца отаца ка деци и деце ка оцима. „Глас“ најпре припрема за то да Христос, као весник завета, изненада дође у свој храм и очисти свој разочарани народ који је пробуђен, како би могао да изврши дело знамења. Потом Малахија разматра још један вид дела „гласа“.

Он ће „обратити срце отаца ка деци, и срце деце ка њиховим оцима“, и то дело ће извршити у вези са законом датим на Хориву. Илија, који је уједно и Исаијин „глас“, разоткриће грехе Божјег народа. То је део процеса очишћења. Постоји само једно одређење греха, а то је преступ закона датог на Хориву. Јован Крститељ био је Илија, и његово дело обухватало је управо тај елемент.

У те дане дође Јован Крститељ, проповедајући у пустињи јудејској, и говорећи: Покајте се, јер се приближило царство небеско. Јер то је онај за кога је говорио пророк Исаија, казујући: Глас онога који виче у пустињи: Приправите пут Господњи, поравните стазе његове. А тај исти Јован имахе хаљину од камиље длаке и кожни појас око бедара својих; а храна му беху скакавци и дивљи мед. Тада излажаху к њему Јерусалим и сва Јудеја и сва околина јорданска, и он их крштаваше у Јордану, исповедајући грехе своје. А кад виде многе фарисеје и садукее где долазе на његово крштење, рече им: Породе аспидин, ко вам каза да бежите од гнева који иде?

Родите, дакле, плодове достојне покајања; и не помишљајте да кажете у себи: Авраама имамо за оца; јер вам кажем да Бог може и од овога камења подигнути децу Аврааму. А већ и секира код корена дрвећу стоји; зато се свако дрво које не доноси добра рода сече и у огањ баца. Ја вас, дакле, крштавам водом за покајање; али Онај који за мношвом долази јачи је од мене, коме ја нисам достојан ни обућу понети; Он ће вас крстити Духом Светим и огњем. Њему је лопата у руци, и добро ће очистити гумно своје, и скупиће жито своје у житницу; а плеву ће сажећи огњем неугасивим. Матеј 3:1–12.

Јован Крститељ дошао је у „пустош“ од три и по дана из Откривења једанаест, јер сви пророци више говоре о последњим данима него о данима у којима су живели. Он је донео поруку да се покају од греха, јер се приближило царство небеско, као што се и Откривење Исуса Христа отвара када је „време близу“. Јован Крститељ осликава дело „гласа“, јер је, према Исусу, он био и Илија који је имао доћи.

Јер су сви пророци и закон прорицали до Јована. И ако хоћете примити, он је Илија који је имао доћи. Ко има уши да чује, нека чује. Матеј 11:13–15.

Исус указује на то да је пророчки идентитет Јована Крститеља био испит. Он непосредно каже: „ако хоћете примити“. Затим Исус подстиче Своје ученике да то приме говорећи: „Ко има уши да чује, нека чује.“ Нека чује шта? Нека чује ко је глас који долази у последњу пустињу Библије и припрема пут веснику завета да припреми сто четрдесет и четири хиљаде да изврше посебно дело у време знамених Божјих судова.

Јован је носио „хаљину од камиље длаке, и кожни појас око својих бедара; а храна му беше скакавци и дивљи мед.“ Његова „храна“ била је порука ислама, јер реч „скакавци“ представља ислам, а мед је реч Божја, која му беше слатка у устима. Слатка порука коју је јео била је о „дивљем“ арапском магарцу, самом првом симболу ислама у Светом писму. Слатка порука о дивљем арапском магарцу ислама, који је такође представљен „скакавцима“, била је уткана и у његову одећу, јер су камиле још један симбол ислама. Није извртање речи „скакавци“ користити је као симбол ислама, чак и ако се храна коју је Јован јео односила на рогачево дрво, а не на инсекте. Реч „скакавци“ јесте симбол ислама, а Јован није представљао једење било какве телесне хране; његова исхрана била је симбол пророчке поруке коју је појео.

Његов појас био је „пророштво“ представљено у Авакуму. То пророштво сједињује прво разочарање, време закашњења девица и темеље адвентизма, како су представљени на светим картама. Авакум је био пророчки појас који је повезивао све те истине.

Јер је виђење још за одређено време, али ће на крају проговорити, и неће лагати; ако и оклева, чекај га; јер ће засигурно доћи, неће закаснити. Гле, душа онога који се узноси није права у њему; а праведник ће живети од вере своје. Авакум 2:3, 4.

Пророчка порука која је, као појас, повезала поруке што сачињавају опомену „глас“, јесте прича о девицама у односу на виђење које је одлагало, али ће проговорити. Виђење Поноћног поклича производи разликовање између ништавног, коме је „душа надмена“, и драгоценог, који се оправдава вером. Оправдање вером јесте појас који „глас“ носи.

И правда ће му бити појас на бедрима, и верност појас на куковима. Исаија 11:5.

Када је стигао „глас онога који виче у пустињи“ разочарања, после разочарања од 18. јула 2020, његова порука била је иста она порука која је била од 11. септембра 2001. Та порука од Илије који треба да дође, упућена мртвим, сувим костима које чекају у разочарању, јесте да је ислам „судови као знак“, који обезбеђују позадину да би остала Божја деца у Вавилону научила праведност.

Пут праведникова јесте правост; Ти, Најправеднији, мериш стазу праведникову. Да, на путу судова Твојих, Господе, чекали смо Те; жудња душе наше управљена је ка имену Твоме и ка спомену на Тебе. Душом својом жудео сам за Тобом у ноћи; да, духом својим у мени тражићу Те рано: јер кад су судови Твоји на земљи, становници света уче се правди. Исаија 26:7–9.

Јован Крститељ, који беше Илија који је имао доћи, јесте „глас“ у „пустињи“ три и по дана из једанаесте главе Откривења. Његово дело обухвата препознавање четвртог и последњег нараштаја адвентизма, чије су душе узнесене и који се уздају у духовно наслеђе својих отаца, али осећају да ће гнев Божји ускоро доћи. Они су четврти нараштај, јер су се у потпуности испољили као нараштај који је управо супротност Христу. Они су нараштај змија отровница, али се и даље позивају на свога оца Авраама, да би тврдили да су заправо нараштај Јагњета. Нараштај Јагњета јесте Петров изабрани нараштај; то су они који следе Јагње куда год оно иде.

Јован је очигледно износио грехе оних који су долазили да чују његову поруку, јер су се покајали и били крштени. Он им је такође обзнанио да постоји Један који ће доћи после њега, који ће темељно очистити своје гумно. Та Личност је весник завета; Он је „човек са четком за прашину“ који лажне новчиће и драгуље измеће кроз прозор и враћа изворне драгуље, који тада сијају десет пута јаче него што су сијали када је Вилијам Милер био вођен анђелима у делу сабирања изворних драгуља у покрету првог анђела.

Јован Крститељ био је непосредан у свом разобличавању поуздања лаодикејског адвентисте у свога оца Авраама, јер Илија који треба да дође имао је да обрати срца отаца к деци и обратно. Начело библијске примене првога и последњег представљено је у том делу, али исто тако и лек за оне који се налазе у расејаном стању, у земљи непријатеља, мртви у пустињи. Они морају признати своје грехе и грехе својих отаца, и покајати се. У вези с признавањем својих греха и греха отаца, они такође морају признати да нису ходили с Господом током раздобља пустиње од три и по дана. Штавише, морају признати да ни Бог није ходио с њима током те историје.

И они који од вас остану копнеће у безакоњу своме у земљама непријатеља ваших; и такође ће копнети с њима у безакоњима отаца својих. Ако признају своје безакоње, и безакоње отаца својих, са преступом својим којим су ми згрешили, и то што су ходили насупрот мени; и да сам и ја ходио насупрот њима, и довео их у земљу непријатеља њихових; ако се тада необрезана срца њихова понизе, и тада прихвате казну за своје безакоње: Тада ћу се опоменути завета свога с Јаковом, и такође завета свога с Исаком, и такође завета свога с Авраамом опоменућу се; и опоменућу се земље. Левитска 26:39–42.

Проклетство је дошло зато што се нису сећали субота земље.

Јован Крститељ, који је био Илија који је имао да дође, представљао је „глас“ у пустињи из три и по дана из Једанаестог поглавља Откривења. Он би упутио мртве суве кости да се „сете“ Мојсијевог закона на Хориву, и ако би то учиниле, тада би весник завета „сећао“ се завета њихових отаца. Али само ако би исповедили своје грехе, грехе својих отаца, и, што је још понизније, требало је да подробно наведу преступе „којима су сагрешили против“ Бога.

Тakoђе би морали да признају да су ходили „насупротив“ Богу, и да је Бог ходио „насупротив“ њима.

Тakoђе би морали да препознају да су они мртве суве кости на улици из Откривења једанаест, јер би морали признати да их је Бог довео у земљу непријатеља, а земља непријатеља јесте смрт.

Према Јовану Крститељу, требало би такође да одговоре на питање ко је „глас“ који виче у „пустињи“, јер Јован упита: „Ко вам каза да бежите од гнева који долази?“

Наставићемо ове теме у следећем чланку.

„Служи Божјем заповеђено је: ‘Вичи из свега гласа, не устежи се, подигни глас свој као трубу и објави народу Моме преступ њихов, и дому Јаковљевом грехе њихове.’ Господ о

овом народу каже: ‘Траже Ме сваки дан и желе да познају путеве Моје, као народ који твори правду.’ Овде је реч о народу који је самога себе обмануо, самоправедан је, самозадовољан, и слуга је позван да виче из свега гласа и покаже му његове преступе. У свим вековима ово дело је чињено за Божји народ, а сада је потребније него икада раније.“ Testimonies, volume 5, 299.